

Én az avátasom után azonnal gyalogos szolgálatra lettem vezényelve a 9. gyalogezredhez Szegedre, ahol az 1. zászlóalj géppuskás századához mint szakaszparancsnokot osztottak be. Ez egy példanélküli intézkedés volt, ami csak az 1942 júniusában avatott hadnagyokat érintette. Az év leteltével 1943 őszén Budapestre vezényeltek a csendőrtiszti tanfolyamra. Ez 1944 nyarának közepén ért véget, amikor megtörtént a román átállítás. Minden épkézláb emberre szükség lett a déli határok védelmére és engem mint Ludovikás tisztet azonnal tábori csendőri szolgálatra osztottak be a már hadi beosztásban levő zombori iskola-századhoz, amely akkor már Arad térségébe volt kihelyezve. Hamarosan századparancsnoki beosztásban velük harcoltam, végig, amíg a budai gyűrűben 1945 február 13-án fogságba nem estünk. Az igazi hivatásos csendőröket csak a hadifogságom alatt ismertem meg, amikor a légénységi barakkban velük együtt laktam. A harctéri századom légénysége mind próbacsendőrként volt, hiszen iskola-századból alakultunk át hadi alakulattá. Mind jó katona volt, de mivel egyenesen a csapattól jöttek, ők sem voltak valódi csendőrök. Minden történetet, amit a csendőr szolgáltról tudok, mind az öreg csendőrök egymásközi beszélgetéséből lestem el. Jó lett volna akkor egy hangfelvevő masina! Mennyivel több történet maradt volna fenn! De nem volt.

Egyet azonban mégis feljegyeztem az utókor számára. A magatartásukat. Mindenütt kitűntek a honvédek, a magyar sváb-SS-ek és főleg a szegény levente gyerekek közül, akik mint a Szent László hadosztály, vagy a Hunyadi János páncélos hadosztály tagjai estek fogságba és az oroszok SS-nek minősítették őket. Ezek voltak a válogatott legények, akiket hat évre visszatartottak kényszermunkára. Ezek közül sokan, a fogságban járt kifejezéssel, "legatyásodtak." Azokat a foglyokat nevezték "legatyásodottnak," akik nem mosakodtak, akik nem vetettek be a fekhelyüket, akik nem foltozták meg az elszakadt pufajkájukat, vagy nem varrták fel a leválni készülő bakkancstalpat és napokig nem mosták el a csajkájukat. Én ilyen csendőrt egyet sem láttam. A csendőrök mindig tisztábbak voltak mint a többiek és amikor télen befagyott a vízcsap, a hóban mosakodtak. Az étkezde előtt nem tülekedtek és a politikai tiszt egyet sem tudott beszervezni besúgónak. Ekkor kezdtem én büszke lenni a csendőr parolimra, pedig azért hat évet kellett lerónom a Szovjetunióban és otthon meg elszenvedni a kitelepítést és a rendőri felügyeletet is "jutalmul." Akkor lett a jelszavunk: "Nem az a legény aki üt, hanem aki állja!"

*Domokos Sándor Kőrössi Zoltánhoz írt személyes leveléből
Winnipeg, 2010 július 27-én*